

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **T. P. M.**, zastoupeného Mgr. Ivem Žižkovským, advokátem se sídlem Martinská 319/10, Plzeň, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30 A 19/2013 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným rozsudkem zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce (dále jen „stěžovatel“) podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2013, č. j. 90/1.30/13/14.3. Tímto rozhodnutím bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto pro opožděnost odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 11. 2012, č. j. 14972/6.71/12/14.3, kterým byla stěžovateli podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), uložena pokuta ve výši 300 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Uvedeného deliktu se stěžovatel dopustil tím, že dvěma cizincům umožnil výkon nelegální práce, jak ji vymezuje § 5 písm. e) bod 2 téhož zákona, tzn. práce bez vydaného povolení k zaměstnání a bez uzavřeného pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku neshledal v rozhodnutí žalovaného žádnou nezákonnost. Jelikož se jednalo o rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání stěžovatele ze dne

20. 12. 2012 (doručené správnímu orgánu I. stupně dne 21. 12. 2012) z důvodu opožděnosti, krajský soud se zabýval otázkami, zda bylo rozhodnutí stěžovateli řádně doručeno, zda bylo odvolání podáno včas a zda bylo řízení vedeno správním způsobem, neboť stěžovatel namítal nerespektování práva užívat rodný jazyk v úředním styku. Krajský soud dospěl k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí bylo stěžovateli dne 4. 12. 2012 (úterý) řádným způsobem doručeno dle ust. § 19 odst. 1 správního řádu. V rozhodnutí byl stěžovatel řádně poučen o lhůtě pro podání odvolání, přičemž tato lhůta uplynula dne 19. 12. 2012 (středa). Odvolání ale bylo bez dalšího podáno k poštovní přepravě dne 20. 12. 2012, tedy opožděně. K námitce stěžovatele stran neznalosti českého jazyka, resp. potřeby překladu prvoinstančního rozhodnutí, krajský soud prohlásil, že tato byla uplatněna až v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Stěžovatel v žádné fázi správního řízení, ani během úkonů mu předcházejících, neprohlásil, že neovládá český jazyk. Poté, co se stěžovatel seznámil s výsledky kontroly provedené inspektory správního orgánu I. stupně, o čemž podepsal příslušný protokol ze dne 6. 8. 2012, č. j. 8645/6.71/12/15.2, nechal se na základě plné moci ze dne 17. 10. 2012 zastupovat advokátem, který v řízení jménem stěžovatele nadále činil veškeré úkony. Z těchto skutečností krajský soud usoudil, že stěžovatelova práva nebyla správními orgány nikterak porušena, a námitku zhodnotil jako nedůvodnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatňuje důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), čímž namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozsudku.

Stěžovatel se domnívá, že žádný ze správních orgánů, který ve věci rozhodoval, ani krajský soud, nezkoumal věc z jeho pohledu. Krajský soud se zabýval pouze otázkou, zda bylo odvolání skutečně podáno příslušnému správnímu orgánu opožděně, a nikoliv věcnými námitkami stěžovatele, které zpochybňují závěry správního orgánu I. stupně. Stěžovatel v odvolání uváděl, že nikdy nezaměstnával osoby nelegálně a konstatoval rozhodné skutečnosti, které jeho tvrzení nasvědčují. Stěžovatel se domnívá, že pokud by probíhalo projednání v dané věci u žalovaného, mohl předložit rozhodné důkazy, které měl k dispozici, aby bylo zřejmé, že uložení pokuty ze strany správního orgánu I. stupně bylo nedůvodné a nepřiměřené, anebo aby na základě předložených podkladů mohlo dojít ke zmírnění uložení pokuty.

Dále stěžovatel namítá, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že mohlo být nově rozhodnuto podle § 101 správního řádu, ale důvody, které stěžovatel předložil, nejsou dostatečné a rozhodné pro to, aby se v dané věci vedlo nové nebo pokračující správní řízení, ačkoliv správní orgán mohl stěžovatele žádat o doplnění důkazů jeho tvrzení podle ustanovení § 36 správního řádu. Tím, že tak neučinil, porušil žalovaný podle stěžovatele citované ustanovení správního řádu.

Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se s rozhodnutím soudu zcela ztotožnil, stran námitek stěžovatele, že chtěl předložit rozhodné důkazy v řízení, uvedl, že toto tvrzení nekoresponduje s obsahem podaného odvolání. Pro úplnost žalovaný uvedl, že odvolání stěžovatele bylo přezkoumáno z hlediska ust. § 92 správního řádu, avšak důvody pro zahájení obnoveného řízení ani pro zahájení přezkumného řízení nebyly shledány. Navrhl, aby kasační stížnost jako nedůvodná byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil

pokračování

stěžovatel v podané kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítá, že rozsudek krajského soudu trpí nepřezkoumatelností, neboť se uvedený soud dostatečně nezabýval jeho věcnými námitkami ani otázkou nezákonnosti uložené pokuty.

V prvé řadě Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že krajský soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného, který zamítl odvolání stěžovatele z důvodu jeho opožděnosti. K přezkumu těchto rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 As 6/2005 – 59, tak, že *„bude-li prokázáno, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu bylo podáno opožděně, nebyla vyčerpána možnost správního orgánu II. stupně, tedy žalovaného, zabývat se meritem věci a lze dovést, že takovým postupem se zřivil žalobce možnosti tvrdit, že byl zkrácen na svých právech meritorním rozhodnutím. Je-li totiž napadáno rozhodnutí žalovaného, které se meritem věci vůbec nezabývalo, ale zabývalo se pouze posouzením opožděnosti odvolání, tak lze proti takovému rozhodnutí účinně brojit pouze tvrzením o tom, že odvolání bylo podáno včas. Jedině tímto způsobem a bylo-li by prokázáno, že odvolání podáno včas bylo, a došlo by tudíž v přezkumném soudním řízení ke zrušení takového rozhodnutí odvolacího správního orgánu, byla by prolomena právní moc rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc by mohla být žalovaným správním orgánem posouzena v meritu.“*

Jak plyne ze správního spisu, stejně jako z odůvodnění rozsudku krajského soudu, rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty bylo dodáno do datové schránky právního zástupce stěžovatele dne 3. 12. 2012. Rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno následující den, tj. 4. 12. 2012, když se v souladu s § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, do datové schránky přihlásila osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Stěžovatel byl řádně poučen o tom, že proti tomuto rozhodnutí může podat odvolání, a to do 15 dnů ode dne jeho doručení. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání počala běžet dnem následujícím po dni doručení, tj. dne 5. 12. 2012 (§ 40 odst. 1 správního řádu) a uplynula dne 19. 12. 2012. Jelikož se nejednalo o svátek, sobotu či neděli, nebyl dán zákonný důvod pro posunutí lhůty na následující pracovní den. Pokud stěžovatel podal odvolání až dne 20. 12. 2012, podal je opožděně a nemůže se domáhat soudního přezkumu stran takových námitek, které směřují do merita věci, neboť těmi se žalovaný na základě opožděně podaného odvolání nezabýval a ani zabývat nemohl. Proto ani krajský soud neučinil svůj rozsudek nepřezkoumatelným, když se při přezkumu rozhodnutí žalovaného zaměřil pouze na otázky spojené s opožděností odvolání.

Pokud jde o námitku stran porušení ustanovení § 36 správního řádu ze strany žalovaného tím, že stěžovatele nevyzval k doplnění důkazů v opožděně podaném odvolání, je třeba říci, že tuto námitku stěžovatel neuvedl v žalobě a Nejvyšší správní soud k ní coby k novému právnímu důvodu nemůže přihlížet. Z právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Azs 34/2004 (publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS), vyplývá, že ustanovení § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné. Nad rámec uvedeného je v souzené věci možno dodat, že zdejší soud by ani nemohl zpochybnit skutkové zjištění správního orgánu I. stupně jen na základě toho, že se stěžovatel domnívá, že v případě projednání věci před žalovaným by předložil rozhodné důkazy, které by ovlivnily uložení pokuty. Ostatně ze spisu vyplynulo, že stěžovatel měl v průběhu řízení řadu příležitostí do řízení vstoupit

a ovlivnit jej předložením tvrzených podkladů ve svůj prospěch. Zaprvé, stěžovatel měl možnost podat námitky proti protokolu o výsledku kontroly správního orgánu I. stupně ze dne 6. 8. 2012; neučinil tak. Zadruhé, podáním odporu sice stěžovatel zrušil příkaz dle § 150 odst. 1 správního řádu a v pokračujícím správním řízení byl přítomen provádění dokazování listinami, ani po vyžádané lhůtě se však k předmětu řízení nevyjádřil. Zatřetí, stěžovatel byl oprávněn podat proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, což ale stěžovatel učinil opožděně a teprve v nyní posuzované kasační stížnosti namítá, že v odvolacím řízení nebyl dostatečně vyzván k prokázání svých tvrzení. Na základě těchto skutečností vyhodnotil Nejvyšší správní soud uvedenou námitku stěžovatele jako účelovou a nutnost dalšího dokazování krajským soudem jako nepotřebnou.

S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil a jeho rozhodnutí netrpí nezákonností. Kasační stížnost je proto nedůvodná a podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. ji Nejvyšší správní soud zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. října 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu